

Nad hlavou mi krouží lampa žlutá
a vymýšlí si stíny nevšední.
Kdybych byl Renoirem, dívko zutá-á
nakreslím tě, než se rozední. Ou, jé.

Zlatou harfu rozpuštěných vlasů
chtěl bych jedním dechem rozehrát.
S doprovodem stovky dívčích vlasů
nejkrásnější barvu chci ti dát.

Za záclonou řas se rozednívá
a lampa se tak stává zbytečná.
Sbor mi z dálky šeptem chorál zpívá,
že je lepší když jsi skutečná-á.

A tak tedy u tvých nohou klečím,
nevím mám tu plakat, mám se smát.
Za jeden však nápad noci vděčím:
nejsem malíř, ale mám tě rád.

Nad hlavou mi krouží lampa žlutá
a vymýšlí si stíny nevšední.
Kdybych byl Renoirem, dívko zutá-á,
nakreslím tě, než se rozední.

Za záclonou řas se rozednívá
a lampa se tak stává zbytečná.
Sbor mi z dálky šeptem chorál zpívá,
že je lepší když jsi skutečná-á.

A tak tedy u tvých nohou klečím,
nevím mám tu plakat, mám se smát.
Za jeden však nápad noci vděčím:
nejsem malíř, ale mám tě rád,
nejsem malíř, ale mám tě rád,
nejsem malíř, ale mám tě rád.